

Premiéra tohto predstavenia prebiehala v univerzitných priestoroch auly a síce jeho scéna bola minimalistická, herci vedeli obratne narábať s priestorom. Školská katedra a lavice spolupracovali s predstavivosťou recipienta a atmosféru úkrytu stroskotancov dotvárala vojenská plachta, ktorá zároveň zakrývala tabulu.

Divadelnej hre Pán Much slúžila ako predloha rovnomenná kniha od britského autora Williama Goldinga. Toto knižné dielo pojednáva o živote chlapcov, ktorý stroskotali na pustom ostrove. No divadelné dielo Pán Much v prevedení proFIdivadla je obohatené aj o ženské postavy, čo podľa mňa spríjemnilo pohľad na javisko a malo možnosť spestriť detaily v dejovej línii hry.

Inscenácia sa začínala príchodom na javisko jedného z hlavných hercov, no zaujímavejšie bolo "vylovenie" z davu jeho kolegu. Osobne sa mi páči, keď sa herci do začiatku predstavenia zžijú s publikom a tak sú nachvíľu herci spojený ešte viac s divákmi a prichádza k vzájomnej interaktivite. Pre publikum je to podľa mňa prvý moment, ktorým začína narastať príjemné divadelné napätie.

Práve napätie je prítomné medzi hlavnými protagonistami hry Pán Much. Spočiatku to vyzeralo ako základný princíp protikladov a to nesebavedomého introverta a maskulínneho vodcu. No postupne sa odhaľovali aj ďalšie z hereckých rolí. Vzhľadom na to, že išlo o príbeh stroskotaných detí, tak myslím, že pre hercov, študentov nemuselo byť náročné vžiť sa do postavy dieťaťa, v spomienkach nájsť kus svojho infantilného "ja" a znásobiť ho na pódiu.

V kniha Williama Goldinga dominuje spor medzi obecným dobrom a vlastným blahom, hľadanie a odsúdenie dobroty a zla a na takýchto binárnych opozíciách boli postavené aj dve skupiny stroskotancov na ostrove.

Paradoxne na prvý pohľad mohla mierumilovnejšie pôsobiť skupinka študentského zboru, no opak bol pravdou a túžba po zabíjaní koristi prekročila hranicu zabíjania pre potravu. Smäd po krvi robil z detí nasledovníkov ich mocného vodcu, ktorý sa v domácom anglickom prostredí prejavoval ako zborista, no na ostrove mu chutila moc, túžba po ovládnutí a chuť mäsa. Tak jeho zmanipulovaný dav spieval pokriky zblížujúce ich ešte viac.

V diele Pán Much by sa dali nachádzať aj paralely medzi charaktermi reprezentujúcimi politické zmýšľanie. V tom prípade by bol byť Jack, zborista, dokonalým obrazom diktátora, predstaviteľa totalitného zriadenia s absolútnou vládou jedinca zaslepeného vlastným egom.

Ako opozitum tejto skupiny bol kolektív ďalších študentov s ich vodcom Ralfom, ktorého charakter sa prejavil ako výrazný a ľudský aj v hraničných situáciách. Ralf so svojim kamarátom Čuňasom reprezentovali racionálny smer. Aj keď Čuňas bol na ostrove fyzicky oslabený svojou astmou a nadváhou, bol to aj vo svojej detskej mysli uvedomelí a láskavý jedinec.

Kým ostatní sa na dospelých hrajú, Čuňas má v hlave stále otázku, ako by zareagoval vyspelejší človek. Jeho pokus o demokratické spolunažívanie zlyhal a bol potlačený záujmami jedincov. Výrazný symbolický motív niesli aj jeho okuliare napomáhajúce pri založení ohňa. Bola to jedna z potrebných vecí a mohla pomôcť stroskotancom zbližiť sa, no viedlo to skôr k strate jedného zo sklíčok. Tým ako keby sa celok rozpadol na dve časti a pomaly sa zrútil ich zdanlivý "poriadok".

Všetkých stroskotancov spájala strach z obludy vládnucej na ostrove. Aj v súčasnom svete existuje všade nejaké vládnuca vyššia moc, ktorej sa buď obávame, vzoprieme alebo podriadime. Práve v tomto mohla byť metafora na strach z dospievania a vzatia slobody.

V diele Pán Much sa pohybovali postavy na hranici svojho života a existencie a ak by sa malo toto dielo vnímať postmodernou optikou, tak práve existencionálna filozofia bola tou, ku ktorej sa vracali umelci tvoriaci v období postmoderny.

Rovnako bolo dielo popretkávané prvkami intertextuality, pre postmodernu typickými, a to nielen v českej ľudovej piesni *Holka modrooká nesedávej u potoka*.

Napríklad aj vidina tretej svetovej vojny ako odkaz na stále bojujúcu spoločnosť je rovnako prítomná v postmodernom umení.

Osobne považujem divadelnú inscenáciu za prínosnú a obdivujem prácu s tak mnohopočetným súborom hercov. To, že nejde o profesionálnych hercov, bolo explicitne vidieť len v jednom nezadržateľnom úškrne herečky, no bolo to odpustiteľné, očakávateľné a nakoniec celkom milé vzhľadom na to, že sa jedná o študentské divadlo je vždy lepšie vidieť prirodzený úškrn amatéra, ako zbytočne teatrálné gestá, čo naštastie v tejto hre nebolo.

Lenka Chlebová